

OPINIÓ

Eva Vázquez

Viure o sobreviure

La primera taula rodona organitzada per la Fundació Valvi per celebrar el seu desè aniversari va reunir dijous a la tarda a Girona Pep Vallès i Bonaventura Anson, un crític d'art i un artista veterans que van evocar davant una vintena llarga d'assistents el panorama cultural empordanès dels anys quaranta i setanta a partir de la seva experiència en dos dels seus nuclis més actius: Figueres i Tossa. La historiadora de l'art i especialista en el tema Mariona Seguranyes va tenir grans dificultats per contenir, com a moderadora de l'acte, la verborrèia dels convidats, que s'alternaven en un discurs torrencial, carregat d'anècdotes, records i valoracions personals i generals sobre la condició de l'art en aquells temps de precarietat i mesquinesa. N'hi havia prou que ella els insinués una idea, perquè ara Vallès, ara Anson, empranguessin una dissertació que no semblava tenir fi si no era que Seguranyes, amablement, els retirava el micròfon. Ells se'n disculpaven de seguida, però a la primera oportunitat que els oferien, reincidien.

Hi ha una generació que ha tingut ocasió de parlar molt poc. És el primer pensament que venia al cap escoltant dijous aquests dos homes que van conèixer tant l'efervescència com la misèria de la postguerra. Mariona Seguranyes ho sap prou bé, i per això els va deixar fer fins que ja passaven de les 9 del vespre. Més de dues hores de conversa donen per a molt, i Vallès i Anson les van saber aprofitar. El primer va recordar la generació del seu propi germà, Evarist Vallès, la dels Sibecas, Turró i Vila, la de "les quatre emes", Manera, Massot, Massanet i Molons, que van haver de fer front al "divorci total i absolut" que existia entre el règim i els artistes, vilipendiats i escarnits a la premsa de l'època, a vegades amb una violència tremenda, com la que va encegar un crític del

Vallès i Anson, moderats per Seguranyes, dijous a la Fundació Valvi ■ LLUÍS SERRAT

setmanari *Empordà* fins al punt d'escriure, després de veure les obres de la Manifestació d'Art Contemporani Empordanès, l'any 1960: "A estos jóvenes habría que fusilarlos." Si aquella colla va tirar endavant a pesar de tenir-ho tot en contra, segons Vallès és perquè l'empenta de la tramuntana els va enfortir el caràcter i perquè, al capdavant, van rebre suports formidables: el del mateix Salvador Dalí, el de Carles Fages de Climent, el de Rafael Santos Torroella, fins i tot els de Joan Subias Galter i Frederic Marès.

Si els figuerencs tenien a favor el vent huracanat, a Tossa es artistes s'empeltaven de la dolçor del paisatge. Anson, que va llegir fragments de les seves memòries, redactades "a estones perdudes", va evocar amb admiració aquella Babel de les Arts que va reunir als anys vint i trenta una colònia de personalitats extraordinàries

vingudes de tot Europa fugint de la persecució i la guerra. Ell encara va ser a temps de conèixer algun d'aquells artistes, Oskar Zúgel, Rafel Benet, Marc Chagall, Pere Créixams, i la vídua i el fill d'Enric Casanovas, en Marçal, que solien venir a Tossa a casa dels avis d'Anson. Ell llavors era un marrec de quinze anys, va explicar, que passava més hores al museu municipal que havien contribuït a fundar tots aquells artistes que no pas a l'escola, on de fet, va confessar, van acabar suspent-lo de l'assignatura que més estimava: dibuix, potser perquè acabava de descobrir el cubisme a través d'un quadre d'Olga Sacharoff de la pinacoteca. "La llibertat que creiem tenir avui no té res a veure amb la d'aquella gent", va advertir l'escultor tossenc, perquè "amb totes les seves privacions, sentien el goig de viure, i no la urgència de sobreviure".

D'esquerra a dreta, Carme Sals, Manel Bayo, Marta Madrenas, Sol Riera, Mar Serinyà i David Ymberton ■ J.C.L.

El Bòlit proposa nous itineraris artístics

Ho fa amb obres de David Ymberton, Bussoaga, Mar Serinyà i Manel Bayo

Jordi Camps i Linnell
GIRONA

Coincint amb l'arribada de milers de visitants pel Temps de Flors, el Bòlit La Rambla ha inaugurat una exposició, *Filtres apart*, que proposa quatre recorreguts creatius pensats per redescobrir la ciutat. La mostra, que es pot visitar fins al 31 d'agost, aplega obres de quatre artistes que, des de punts de vista diferents, temàticament i formalment, ofereixen una altra visió de Girona, tant per als forans com pels que tenen la ciutat com a entorn més quotidià.

La seva comissària, Sol Riera, destaca l'aportació que hi fa cada artista. De Manel Bayo (*Salt*, 1966), "la reflexió subtil i crítica que fa sobre l'aparença de la ciutat" a través de fotografies i un audiovisual en què

els edificis pateixen una metamorfosi floral. De les fotos de Mar Serinyà (*Torroella de Montgrí*, 1986), que torna a jugar amb l'aigua i el traç del cos, "el seu repensament de la bellesa i la mirada envers els rius". Dels murals ceràmics dels Bussoaga (Irina Gorsu i Josep Motas), "la domesticació que en fan per al gaudi dels seus habitants". I de l'obra de David Ymberton (*Igualada*, 1972), "el joc entre passat i present, realitat i ficció per revisar el món dels contes".

A més de l'espai expositiu del Bòlit i els sis punts turístics de la ciutat, la mostra es desplega més enllà per arribar a quatre hotels (Nord 1901, Peninsular, Ultònia i Urh), on s'exposa una peça en cadascun. Una aplicació per a mòbil permet complementar els itineraris artístics. ■

Plaça Prudenci Bertrana 8, GIRONA

972 220 110
626 309 270

VOLS UNA CASA?
NECESSITES VENDRE?
ENS QUEDEM EL TEU PIS!

LÍDERS EN CONSTRUCCIÓ I VENDA DE CASES
PALAU-MONTILIVI, SANT GREGORI,
FORNELLS, VILABLAREIX, PGA CALDES...

TRUCA I INFORMAT DE LES CONDICIONS - comercial@espigul.com

CINEMA

Reivindiquen el llegat de Tomàs Mallol

El Museu del Cinema va ser ahir la seu de la presentació del nou número de la *Revista de Girona*, que dedica un dossier al llegat de Tomàs Mallol. El reportatge reivindica la seva figura, tant del seu vessant de cineasta com de col·leccionista. Els autors dels textos van ser presents en l'acte que es va celebrar el dia que feia un any de la seva mort. ■ DGI

